

Служба „Преса и
информация“

Съд на Европейския съюз
ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 201/21
Люксембург, 11 ноември 2021 г.

Решение по дело C-214/20
Dublin City Council

Съдът уточнява обхвата на понятието „работно време“ по отношение на период на дежурство в условията на постоянно разположение на повикване

MG е нещатен пожарник, който е нает на работа на непълно работно време от Dublin City Council (Градски съвет на Дъблин, Ирландия) и по силата на системата за дежурства постоянно е на разположение на повикване на обучилата го противопожарна служба. Той е длъжен да участва в 75 % от пожарогасителните дейности на тази служба и има възможност да се въздържа от участие в останалите ѝ такива дейности. Без да е длъжен през периодите на дежурство да се намира на определено място, MG трябва, когато получи спешно повикване за участие в противопожарни дейности, да се яви в противопожарната служба в рамките на максимум десет минути. Периодът на дежурство в условията на постоянно разположение на повикване по принцип е 7 дни в седмицата и 24 часа в денонощието и се прекъсва само с периоди на отпуск и на отсъствие, за които предварително е било изпратено уведомление.

MG има разрешение обаче да упражнява професионална дейност за не повече от 48 часа седмично средно. Така той упражнява дейност като таксиметров шофьор за собствена сметка.

Тъй като счита, че часовете, през които дава дежурство за работодателя си, трябва да бъдат квалифицирани като „работно време“ по смисъла на ирландския Закон за организацията на работното време и на Директива 2003/88¹, MG подава жалба по административен ред в този смисъл пред Workplace Relations Commission (Комисия по трудови отношения, Ирландия). След като тази му жалба по административен ред е отхвърлена, той подава жалба пред Labour Court (Трудов съд, Ирландия).

MG твърди, че трябва постоянно да бъде в състояние да реагира бързо на спешно повикване и че това му пречи свободно да се посвети на семейните и социалните си дейности, както и на професионалната си дейност на таксиметров шофьор. Като му налагал дежурство от 7 дни в седмицата и 24 часа в денонощието и като отказвал да признае, че часовете на дежурство представляват работно време, Градският съвет на Дъблин нарушавал правилата относно междудневната почивка, междуседмичната почивка и максималната продължителност на седмичното работно време.

Сезиран с преюдициално запитване от Трудовия съд, Съдът уточнява по-конкретно доколко периодите на дежурство в условията на постоянно разположение на повикване могат да бъдат квалифицирани като „работно време“ с оглед на Директива 2003/88².

¹ Директива 2003/88/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 4 ноември 2003 година относно някои аспекти на организацията на работното време (ОВ L 299, 2003 г., стр. 9; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 7, стр. 3).

² Член 2, точка 1 от Директива 2003/88.

Съображения на Съда

Съдът припомня, най-напред, че всички периоди на дежурство, включително и тези в условията на постоянно разположение на повикване, при които наложените на работника ограничения са от такова естество, че обективно и чувствително засягат възможността му през тези периоди свободно да организира времето, когато неговите професионални услуги не се изискват, и да се посвети на своите собствени интереси, попадат в обхвата на понятието „работно време“ по член 2, точка 1 от Директива 2003/88³.

По-нататък, Съдът дава указания на запитващата юрисдикция как би могла да прецени дали на MG са били наложени такива големи ограничения.

В това отношение Съдът отбелязва, че предоставената на MG възможност да упражнява друга професионална дейност по време на периодите на дежурство представлява важен показател, че условията на постоянно разположение на повикване не налагат на този работник големи ограничения, които чувствително засягат организацията на времето му, при условие че се установи, че правата и задълженията по трудовия му договор, колективните трудови договори и правната уредба на съответната държава членка са уредени по начин, който позволява ефективното упражняване на такава дейност през значителна част от тези периоди.

Обстоятелствата, че MG в нито един момент не трябва да се намира на конкретно място през периодите на дежурство, че не е длъжен да участва във всички дейности на противопожарната служба, в която работи, като една четвърт от тези дейности могат да бъдат извършвани и без негово участие, и че му е позволено да упражнява друга професионална дейност, биха могли да представляват обективни елементи, позволяващи да се приеме, че той е в състояние да осъществява, в съответствие със собствените си интереси, тази друга професионална дейност през периодите на дежурство и да посвещава значителна част от времето си на нея, освен ако средната честота на спешните повиквания и средната продължителност на дейностите не възпрепятстват ефективното упражняване на професионална дейност, която може да бъде съчетана с работата на нещатен пожарник.

Възможните организационни затруднения в резултат на направен от съответния работник избор, като например на място на живееене или на места на упражняване на друга професионална дейност, които са повече или по-малко отдалечени от мястото, на което той трябва да може да се яви за определено време в рамките на работата си на нещатен пожарник, не биха могли да бъдат взети предвид.

В този смисъл Съдът приема, че член 2, точка 1 от Директива 2003/88 трябва да се тълкува в смисъл, че период на дежурство в условията на постоянно разположение на повикване на нещатен пожарник — през който този работник упражнява със съгласието на работодателя си професионална дейност за собствена сметка, но при спешно повикване трябва да се яви в противопожарната служба, където работи, в рамките на максимум десет минути — не представлява „работно време“ по смисъла на тази разпоредба, ако от цялостната преценка на всички обстоятелства по случая се установи, че наложените на работника ограничения през този период не са от естество да засегнат обективно и чувствително неговата възможност свободно да организира през същия този период времето, през което неговите професионални услуги като пожарник не се изискват.

ЗАБЕЛЕЖКА: Преюдициалното запитване позволява на юрисдикциите на държавите членки, в рамките на спор, с който са сезирани, да се обърнат към Съда с въпрос относно тълкуването на правото на Съюза или валидността на акт на Съюза. Съдът не решава националния спор. Националната юрисдикция трябва да се произнесе по делото в съответствие с решението на Съда.

³ Решение от 9 март 2021 г., Stadt Offenbach am Main (Période d'astreinte d'un pompier), [C-580/19](#) (вж. [Прессъобщение № 35/21](#)).

Това решение обвързва по същия начин останалите национални юрисдикции, когато са сезирани с подобен въпрос.

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Съда.

[Пълният текст](#) на съдебното решение е публикуван на уебсайта CURIA в деня на обявяването.

За допълнителна информация се свържете с Илияна Пальова ☎ (+352) 4303 4293